

Jag ställer mig från om vårt bidragssystem, för arbetslöshetens mara, är rätt utformat. Är det verkligen så här, det är tänkt att vara...

Jag har en vän, som är arbetslös. Hon lämnade sin tidigare arbetsplats. Frivilligt. Hon tyckte att det räckte, och att hon vill göra något annat. Hon fick avgångsvederlag och slutade sin tjänst. Hon skrev in sig hos arbetsförmedlingen – utan avsikt att söka arbete. Hennes avsikt är att starta eget företag. Hon vet vilken verksamhet hon skall bedriva och hon vet hur man gör. Hon avser att vänta ett tag, för att kunna få rätt bidrag. Under tiden lever hon på arbetslöshetskassans medel. I väntan på nästan tid, när hon skall förverkliga drömmen om det egna. Hon luras lite för att hamna rätt i systemet. Hon har börjat lite smått med sitt egna företag. Hon kan inte redovisa det. Då får hon inget bidrag. Hon behöver det inte – vare sig stödet från a-kassan eller starta-eget-bidraget. Hon har fått ett ordentligt avgångsvederlag. Systemet ger henne ändå rätten till bidrag. På skattebetalarnas bekostnad. Utan bidraget hade hon varit i full gång med sitt företag för länge sedan. Det är härligt med valfrihet – men är det du och jag som skall bekosta andras fria val till bidrag?

Jag befinner mig i en organisation, som skall anställa en ny kraft. Vi får in ansökningar till den utlysta tjänsten. Tyvärr inte så många. Faktiskt bara några få. Vi kontaktar de sökande för att boka en tid för intervju. Jag frågar om de fortfarande är intresserade av tjänsten. Ett av svaren blev – ”Jag vill vara ärlig. Jag har bara sökt tjänsten för att jag måste, för att arbetsförmedlingen anvisat mig tjänsten. Nej, jag är inte intresserad av den.” Hon får bidrag för sin arbetslöshet. Hon söker arbeten för att hon måste, för att kunna visa ett aktivt arbetssökande. Inte för att hon vill ha just detta arbete, utan för att hon måste söka anvisade arbeten för att få de bidrag hon vill ha. Det är härligt med valfrihet – men är det du och jag som skall bekosta andras självvalda ledighet?

I ett tidigare uppdrag skulle vi också anställa en ny kraft. Vi fick ca 250 ansökningar till en utlyst tjänst. Ekonomi/administration, på heltid. Bland ansökningarna fann vi många som inte hade några kvalifikationer för uppdraget. Inte i något avseende. Vi fann också många som var vida överkvalificerade. Efter en svår procedur fann vi en kraft som vi tyckte skulle passa. Personen i fråga var långtidsarbetslös, och ingick i ett specialprogram för att kunna återvända till arbetslivet. Vi erbjöds särskilda bidrag för att anställa just honom. Vi erbjöd honom tjänsten. Han tackade nej. Han föredrog att tillbringa sommardagarna med familjen. På skattebetalarnas bekostnad. Visst är det härligt att vara sommarledig med familjen – men är det du och jag som skall bekosta dessa härliga dagar?

Jag har en vän, som aktivt söker arbete. Han kan tänka sig att flytta från sin hemort. Han har god utbildning, god arbetslivserfarenhet och är en synnerligen positiv och kompetent människa. Han gör allt han ska, men han kommer inte fram. Han har sökt ca 150 arbeten, utan att få erbjudande om att få presentera sig vid en enda intervju. Han får inte något bidrag för sin arbetslöshet. Han får ingen hjälp från samhället alls. Denne man har inte valt att vara ledig. Denne man är mycket aktivt arbetssökande, och i väldigt stort behov av a-kassa. Varför måste han slita så fruktansvärt ont?

Är det så här det är tänkt att vara? För mig känns det fel, väldigt fel. Om systemet är fel...hur gör vi – här och nu - för att ändra, så att det blir rätt?

Anette Grinde
Norrtälje 2005-10-10